

Szilágyi-Nagy Ildikó

Festmény

A fűben fekszik egy nő, meztelen. A fű Szinyei-Merse stílusában, sportgyep „virágos rét” magkeveréssel (a Baumaxból), rendesen kék az ég, ki vannak a felhők dolgozva részletesen, van benne anyag meg munka. A nő bőre is elég gondosan ki van töltve, arcán pale biscuit alapozó, természetes smink, éppen csak, hogy legyen színe, ne az a téli, nagyon sápadt, fáradtságos bőr. Nem tudjuk, a haja vajon ki van-e bontva, vagy kissé kaotikus, épp kibomló kontyba van-e kötve. Utóbbi előnye, hogy látszik a váll, a nyak, a szegycsont-kulcsonti ízület, mely lényeges meghatározója a női dekoltáznak. A fekvés póza viszont egyértelmű. Hason, állát összefont alkarjára támasztva, kissé oldalt hajtott fejjel fekszik a nő a gondozott virágos rét magkeverékben, bár így elveszítjük a szegycsont-kulcsonti ízület adta látványt. A haja világosbarna.

Mégis kell néhány tincs legalább, ami hátulról a nyakába fonódik. Egyik lába kissé felhúzva, kényelmesen, mint a pihenő tigris jógaázanában. Az egész nő maga a megtestesült relaxáció, egyszerűen befészkelte magát a saját karjába, és a feltehetőleg rovarmentes fűbe.

Közvetlenül mögötte, de kicsit lejjebb egy férfi fekszik, ruhában. Jobb könyökére támaszkodik, bal kezét a nő keresztcsontján nyugtatja.

A nő testén bárányok legelésznek.

Valami olyat keresek, hogy nonverbális irodalom. Különös helyzetek nem tűrik begyakorolt nyelvi kliséinket, és újakat meg nem találok. De mit számít a név? Akárhogy hívod is, nincsen rózsza tövis nélkül. Megyek a Dobon, és olyan, mintha már végtelen hosszú ideje fogyasztanám a távolságot ki a Körútig. Teljes erőmből megyek, de mellettem a házak csak lassan haladnak el. Nemrég esett, a villamos ablaka világos és vízcseppes. Felszáll Bartis Attila, félek, hogy megszólít, mert nem is vagyok benne biztos, hogy ő az. Hirtelen rájövök, hogy még nem fordult elő, hogy munka közben valakinek a kedvéért csak úgy eljőjtek.

– Elmész? – kérdezte P., ruháit dobozva.

– El.

– Megkérdezhetem, hová mész?

– Barátnőmmel találkozom.

Egész nap figyel a telefonomat, meg hogy hova megyek. Persze nem tudja megállapítani, hogy a barátnőmmel vagy a szeretőmmel beszélek-e. P. a kezdőbetűről biztosan magára vél ismerni, sőt, a P-ben még minimum négy ember. Mert az ember rokonai és barátai halálbiztosan mind magukra ismernek, lehetőleg öten ugyanabban a figurában, sőt, négyen még figyelmeztetnek is, hogy az nem úgy történt az úgynevezett valóságban. P. fejében biztosan megfordult,

hogy nem szokásom csak úgy villámgyorsan átöltözni, nyújtás és zuhanyzás nélkül csak úgy elsietni. De hát legjobb barátnőm, hatéves kora óta ismerem, és egy huszonhárom éves barátságért az ember sokmindenre képes, ha krízishelyzet van.

Az utcán, miután ellenőrzöm, követ-e valaki, gyorsan felhívom, és kutyafuttában elmagyarázom, hogy most éppen velem találkozik itt és itt, majd felmegyünk hozzá. Ha P. kérne, épp leszaladtam az éjjelnappaliba.

– Nem, semmi, minden rendben amúgy, majd hívlak.

Tényleg minden rendben, nem számít, hogy nem hívhatom fel a saját lakásomba a barátomat az expasim miatt, mert tényleg az van rendben, hogy az ember legyen kíméletes. Magához is, már ami a jelenetrendezést, esetleges indulatkitöréseket illeti. Bár amikor helyzet van, nem elemzem ezeket a mozgatórugókat, hanem dühös vagyok egyszerre és tragikomikus. Végre megtalálom az autót a megadott sarkon, barátom egy őrző-védő angyal türelmével vár rám. Mint valami üldözéses jelenetben, gyorsan elpárolgunk a környékről.

Különben szeretek autózni, ha más vezet, ahogy megy a táj vagy a város mellettem, és a gyerekkori Zaporozsec- meg Trabant-élmény után kifejezetten nyugtató egy Mazda motorja. Megkerüljük az egész belvárost, majd leparkolunk egy viszonylag elhagyatott helyen. Kikapcsolom az övet, leveszem a kabátomat.

Testemen bárányok legelésznek.

Szívkirálynő

Összement az mng basic-pólóm, gondoltam, levágom az ujját. Akartam valami pop artosat, arany flitterrel kivarrtam rajta egy szívet, erre előjött egy emlék.

Ez akkor volt, mikor technikaórák között nagyszünetben pogácsát vettünk a menzán. Igazából az egész suliidő olyan volt, mintha akváriumból néznék a víz alól, és mindenki más egy másik akváriumban úszna. Elég ingerszegény oktatás, és az egyetlen felcsigázó esemény az óra közbeni levelezés, lányokkal fiúkról, fiúkkal horoszkópokról, hogy pl. szűz vagy-e. Vagy hogy mi van ma a menzán, pogácsa vagy palacsinta. Ezután egy évvel lehetett, hogy farsangon mindig volt szívkirály- és szívkirálynő-választás. Csomó piros kartonszívet vágtak ki, és azt meg lehetett venni, és ráírni az illető nevét, bárkiét a felső tagozatból, és odaadni neki. Majd az illető lány vagy fiú bedobta egy ládába, és a számlálók összesítették. Persze mindenki komolyan vette a játékot, és nem vásárolta föl a szíveket, hogy ráírja a saját nevét. Ha gyáva voltál, és nem merted odaadni a szívkirály-jelöltednek, vagy saját szívkirálynődnek a papírszívet, bedobhattad egyenesen a ládába. Minden lány szívkirálynő akart lenni, kivéve én, és titokban minden fiú arról ábrándozott, hogy szívkirály lesz.

Én lettem a szívkirálynő, és ezen mindenki meglepődött. Mindenki úgy gondolta, ő rátermettebb.

Én lepődtem meg a legjobban, és gyorsan elmenekültem, áttörve a felhevülten gratuláló apukák gyűrűjét. Soha többet nem mentem farsangra. A kipirult apukák meglepődve oszlottak, látva gyors, de méltóságteljes távozásom. A nő mint vegyi fegyver.

Fekszem az ágyon gyantázás után, és ezen az emléken gondolkodom. Az pillá-

lás éppolyan kimerítő, mint a menstruáció. Fekszem hanyatt kiterülve, egyik kezemben hintőpor, másikban gyantázás utáni balszam.

Harmincéves koromig kétszáztizenhatszor menstruáltam. Négymillió magyar nő tizennyolc év alatt nyolcszázhatvanégy-milliószor menstruál. Miről álmodik egy kiöregedett szívkirálynő? A világ összes magyar nője harmincéves koráig több mint egymilliószor menstruál, ami durva becslések alapján is több mint kétmillió deciliter kiontott magyar vér.

Sokáig akartam aludni, de nem tudtam, mert szeretőm feleségével rémálmodtam. Mindenféle rémálmaim szoktak lenni, hogy például szeretőm felesége és ex-pasim kínoznak, vagy a legutóbbi, ami az utazásos-költözködéses rémálmaim sorába illeszkedik, ötvözve a szeretős rémálmokkal. Egy vidéki házban időztünk, barátom, felesége, két fia, és én. Mindenki Mozarttal volt elfoglalva, vagy hallgatta, vagy valamilyen hangszeren játszott furcsa testhelyzetben. A. egy fotelben hanyatt dőlve csellózott, B. pedig a lakás különböző pontjain bukkant fel meglepetésszerű fúvós hangszerekkel. A nő folyton cserélgette a cd-lejátszóban a Mozart-cd-eket, és szeretőmmel Mozart operáiról értekezett. Én marginalizálódva azon gondolkodtam, hogy ha ez így megy, megutálom Mozartot Bellini javára, és szerettem volna minél hamarabb elhagyni a helyszínt. Végre indultunk. Mindannyian felkerekedtünk, és kísértünk a hajóállomásra, ami úgy festett, mint egy reptér, de vonatok indultak róla. Hosszú vonatok, balkáni hangulatú utasokkal és körülményekkel. Lepedőbe kötött holmikon, élő haszonállatokon, és rengeteg elhanyagolt külsejű gyereken kellett átküzdeni magunkat. Lett volna egy kocsiban hely mindannyiunknak, de én inkább külön ültem, és sötétedés után indultam el újra megkeresni a szerelmemet. Mindenki aludt, mikor rátaláltam. Én csak pár megállót mentem, de ők a Földközi-tengerig utaztak, nyaralni.

– Csak másfél hónap, és újra itthon leszek, mondta.

Én meg csak álltam villámsújtottan, mint egy Puskin-regényben. Holott tudtam, hogy ez a szívkirály nem az enyém, csak én használom.